

Het verschil tussen twee en vier sterren

YANNICK VERBERCKMOES

Recensenten zijn laaiend enthousiast over het theaterstuk *Risjaar Drei*. De *Standaard* en *Focus Knack* geven vier sterren, maar *De Morgen* slechts twee. Hoe kan dat?

Het minste wat je van *Risjaar Drei* van Olympique Dramatique kunt zeggen, is dat het een hype is. Theaterliefhebbers zijn dolenthousiast, de première werd op een staande ovatie onthaald en sindsdien is het hollen om nog een kaartje te bemachtigen.

Toch is recensente Ciska Hoet namens *De Morgen* niet onder de indruk. En dat valt op. Loven de andere recensenten de acteerprestaties van de bekende cast, dan is zij juist streng voor bijvoorbeeld hoofdrolspeler Peter Van Den Begin. Wat haar nog stoort, is het gebrek aan belangrijke vrouwelijke rollen in het stuk. "Ironisch wel dat de enige twee vrouwen uit de cast het zelf met oninteressante rollen moeten stellen", schrijft ze in de op demorgen.be verschenen recensie, "hoewel ze de mannen moeiteloos van het podium spelen."

Verskil in visie

Achter het meningsverschil onder recensenten zit een boeiend verschil in visie op theater maken, zo blijkt. Wouter Hillaert gaf in *De Standaard* dan wel vier sterren, hij begrijpt de kritiek van zijn collega wel. "Voor mij is dit een van de hoogtepunten van dit theaterseizoen. Ik heb de indruk dat Olympique Dramatique een heldere lijn gevonden heeft voor zijn producties", zegt hij. "Maar je kunt je inderdaad de vraag stellen waarom vrouwen niet meer aandacht krijgen."

Zoals Hillaert zelf in zijn stuk aanstipt, maar positief waardeert, voelt *Risjaar Drei* een beetje als 'lekker ouderwets acteurstheater' aan. "Dit stuk voelt heel Vlaams aan. Enerzijds omdat het terug-

grijpt naar de oude Blauwe Maandag Compagnie, maar ook omdat er niet veel diversiteit in zit. Als je de originele tekst van Shakespeare wel naar het Antwerps kunt overbrengen, waarom is de cast dan vooral blank en mannelijk? Zo ziet Antwerpen er vandaag toch niet uit?"

"Kunst moet niet moralistisch zijn", meent Lotte Phillipsen, recensente bij *Knack*. "Natuurlijk is het belangrijk om een discussie te voeren over seksisme in het theater, maar ik heb me bij dit stuk niet gestoord aan een gebrek aan vrouwenrollen. Ik vond de acteerprestaties heel goed en ik denk dat het omzetten van moeilijke stukken naar het Antwerps helpt om meer bezoekers naar het theater te lokken."

Vrouwenrol

Wat het publiek blijkaar waardeert, doet bij Ciska Hoet dus juist de wenkbrauwen fonsen: wat anderen klassiek en krachtig vinden, vindt zij nogal nadrukkelijk. "Het gaat me er niet om dat ik vanaf nu in elke voorstelling per se een sterke vrouwenrol wil zien", licht onze recensente haar twee sterren

'Als een actrice louter nog een zwijgend mooi meisje mag zijn, wat vertel je dan?'

CISKA HOET
RECENSENTE 'DE MORGEN'

toe. "Maar bij *Risjaar Drei* moeten de makers zich toch afvragen hoe ze vrouwen precies in beeld brengen. Als Sanne Samina Hamnsen na een straffe intro louter nog een zwijgend mooi meisje mag zijn, wat vertel je dan als maker? Is dit eigentijds?"

"Mijn belangrijkste kritiek is dat ik het een weinig relevante encenering vind. De Blauwe Maandag Compagnie pakte het twintig jaar geleden al interessanter aan. De verwijzingen naar Trump en de vluchtelingen-crisis zijn bovendien te makkelijk om een meerwaarde te geven aan het stuk."

En de makers van *Risjaar Drei*, Tom Dewispelaere en Stijn Van Opstal? Zij erkennen het belang van een discussie over diversiteit, maar hebben het "te druk om diepgaand te reageren".

► Jan Declair en Peter Van Den Begin in *Risjaar Drei*. Theaterrecensenten verschillen erg van mening over de productie.
© KURT VAN DER ELST

De Morgen 21/02/2017, bladzijden 18 & 19

All rights reserved. Gebruik and reproductie enkel mits toelating van de uitgever via De Morgen

